

AHOJ DĚTI!

Z Lukášova evangelia jistě dobře známe příběh o milosrdném Samaritánovi (Lk, 30-37). Jak sestupoval jeden člověk z Jeruzaléma do Jericha, na cestě ho však chytili lupiči, okradli ho, zbili a nechali ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou kněz, ale vyhnul se mu. Poté procházel stejnou cestou jeden levita, ale ani ten nebohému člověku nepomohl. Třetí šel kolem Samaritán – ten, když ho uviděl, velmi ho litoval, ošetřil mu rány, ovázal je, naložil ubožáka na svého mezka, odvezl do hostince a staral se tam o něj. Pak ještě zaplatil hostinskému, aby se o zraněného staral i nadále, že mu při zpáteční cestě vše doplatí.

Tento příběh vypráví Ježíš mezi zákoníky, když vysvětluje, kdo je můj bližní. Na konci příběhu staví otázku, který ze tří mužů se zachoval vůči raněnému jako bližní. Zazní odpověď: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ Tak máme jednat všichni, k tomu nás Pán Ježíš vybízí. V příběhu bychom určitě předpokládali, že kolemjdoucí budou reagovat jinak. Ale Samaritán, od kterého by to bylo možné nejméně očekávat, jediný pomohl.

Tato malá ukázka lidského milosrdenství je jen nepatrnou kapkou ve srovnání s mořem milosrdenství, kterým nás všechny zahrnuje náš nebeský Otec. Stále nás miluje, stále nám odpouští, stále znovu a znovu nabízí milost. Zvláště to zakoušíme při každé svátosti smíření.

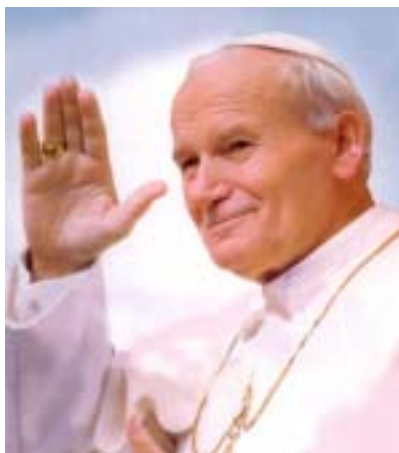
A my si o tom dnes povídáme právě proto, že dnešní neděle kromě toho, že je první po Velikonocích a v naší farnosti se navíc slaví pouť, je Svátkem Božího milosrdenství. Tento svátek ustanovil papež Jan Pavel II. v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské – 30. dubna 2000.

Dnešní obrázky znázorňují to, o čem jsme si vyprávěli v úvodu. Hleďte v nich 10 rozdílů a můžete si je také vybarvit.

(Otazníček)

Pro starší:

Neděle 27. dubna 2014 se ozdobí ještě jednou nádhernou událostí. Budou totiž svatořečeni hned dva papežové: Jan XXIII. a Jan Pavel II. Krásný článek o nich přináší časopis „pro kluky u oltáře“ Tarsicius. Protože ne všichni mají možnost si ho přečíst a vyprávění o životě obou papežů jsou velmi pěkně napsaná, dovolím si vám alespoň část přiblížit. Týká se Jana Pavla II. – mimořádné osobnosti, kterou si možná vy starší pamatujete. Jan Pavel II. se totiž, jak prohlásil profesor Buzzonetti, „vrátil do Otcova domu“ v sobotu 2. dubna 2005, v předvečer slavnosti Božího milosrdenství.

A teď už slíbený text:

Jan Pavel II., vlastním jménem Karol Józef Wojtyła, se narodil ve Wadowicích v Polsku 18. května 1920. Jeho dětství bylo dost těžké, neboť mu brzo zemřela maminka, starší bratr a v roce 1941 i tatínek, takže od svých 21 let byl sirotek. Během 2. světové války tajně vstoupil do semináře a na slavnost Všech svatých roku 1946 byl vysvěcen na kněze. Krátce na to byl vyslán do Říma na doplnění studia, odkud se vrátil, aby také vyučoval etiku na univerzitě. Byl znám svým osobním přístupem ke svým studentům, se kterými podnikal i různé výlety.

V roce 1958 (tedy v tomtéž roce, kdy se stal papežem Jan XXIII.) byl jmenován pomocným biskupem v Krakově. Tedy již jako biskup se zúčastnil 2. vatikánského koncilu, na kterém aktivně vystupoval. Na konci roku 1963 byl jmenován krakovským arcibiskupem a v roce 1967 ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem (nebylo mu ještě ani 50 roků).

Jako krakovský arcibiskup velice pevně vystupoval proti komunistickému režimu a hájil práva církve na svobodu vyznání. Stojí za připomenutí, že i přes výslovný zákaz promluvil nad rakví litoměřického biskupa – kardinála Štěpána Trochty, kde jej nazval mučedníkem. Po nečekaném úmrtí Jana Pavla I. byl pak v říjnu roku 1978 zvolen papežem, a to jako první papež neitalského původu po více než čtyřech stoletích.

Pro celý svět to bylo ohromným překvapením, pro křesťany komunistických zemí tzv. východního bloku ohromnou posilou a povzbuzením. To se také zřejmě stalo příčinou pokusu o jeho odstranění, kdy na něj byl 13. května 1981 spáchán atentát. Svou záchranu pak připočetl mateřské ochraně Panny Marie a na tuto památku onu kulku, jež ho zranila, nechal vsadit do korunky sochy Panny Marie ve Fatimě.

My v České republice jsme měli ten dar, že nás třikrát navštívil. Jako papež pak pozdvihl k úctě oltáře několik našich velkých světců a světic: sv. Anežku Českou, sv. Zdislavu z Lemberka, sv. Jana Sarkandra, bl. M. Antonínu Kratochvílovou, bl. Restitutu Kafkovou, bl. Metoděje Dominika Trčku a bl. Karla I. Habsburského. Starší z vás si jistě vzpomenou, jak celý svět sledoval jeho odchod na věčnost a jak moc to všechny zasáhlo. S o to větší radostí byla přijata zpráva, že beatifikační proces začne v podstatě hned a v roce 2011 se konalo blahověčení na neděli Božího milosrdenství.

Společná kanonizace Jana XXIII. a Jana Pavla II. ukazuje na krásu církve v její rozmanitosti a jednotě. Svatost však není jen pro papeže, k té jsme pozváni opravdu všichni.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Doplnění věty: *Až na KŘÍŽ šel Pán Ježíš Z LÁSKY K NÁM.*

Řešení osmisměrky: *Domnívá-li se kdo, že je ZBOŽNÝ A PŘITOM NEDRŽÍ NA UZDĚ SVŮJ JAZYK, KLAME TÍM SÁM SEBE A JEHO ZBOŽNOST JE MARNÁ.*